Prot. No. 3033/2014

ഇടയലേഖനം

മിശിഹായിൽ പ്രിയ സഹോദരീ സഹോദരന്മാരേ,

2014 നവംബർ 30 മുതൽ 2016 ഫെബ്രുവരി 2 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തെ 'സമർപ്പിതരുടെവർഷ'മായി പരിശുദ്ധപിതാവ്, ഫ്രാൻസിസ് മാർപാപ്പാ,പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സമർപ്പിതജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ചില ആമുഖചിന്തകൾ സഭാമക്കൾക്ക് നൽകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്. സമർപ്പിതവർഷത്തിൽ നടക്കാനിരിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾക്കും വിചിന്തനങ്ങൾക്കും നവീകരണ പരിപാടികൾക്കും ഈ ആമുഖചിന്തകൾ ഉപകരിക്കുമെന്ന് കരുതട്ടെ.

തിരുസഭയുടെ ആരംഭംമുതലേ സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു ജീവിതരീതിയാണ് സന്യാസം. ക്രിസ്തീയ സന്യാസം മൗലികമായി സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിനെ അടുത്തനുഗമിക്കലാണ്, അനുകരിക്കലാണ്. സന്യാസജീവിതത്തെ ദൈവം മുൻകൈ എടുത്ത് നടത്തുന്ന ഒരാഹ്വാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലേ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ. പിതാവായ ദൈവം പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ സഭയ്ക്കുനല്കുന്ന ദാനമാണിത് (സമർപ്പിതജീവിതം 1). അന്ത്യ അത്താഴവേളയിൽ ഈശോ ശിഷ്യൻമാരോടു പറഞ്ഞു, നിങ്ങൾ എന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല, ഞാൻ നിങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത് (യോഹ 15:16). അവിടുന്ന് വിളിക്കുന്നത് അവിടുത്തെ അനുഗമിക്കാനാണ്. വിളിക്കപ്പെടുന്നവർ എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കണം എന്ന് അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സ്വന്തമെന്ന്, ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതെന്ന് മനുഷ്യൻ കരുതുന്നതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നതാണ് ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഈശോ പറയുക(ലൂക്ക 14:26).

സുവിശേഷോപദേശങ്ങളനുസരിച്ച് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ക്രിസ്തുവിനെ പിൻചെല്ലാനും അവിടുത്തെ അടുത്തനുകരിക്കാനും ജീവിതം പരിപൂർണ്ണമായി സമർപ്പിച്ച സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ സഭയുടെ ആദ്യകാലം മുതൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഏകാന്തവാസം, വനവാസം, ഭിക്ഷുചര്യ, സന്യസ്ഥാശ്രമം, സമർപ്പിത സമൂഹം എന്നിങ്ങനെ പലരീതികളിൽ സന്യാസ ജീവിതം ക്രൈസ്തവസഭകളിൽ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ ആശ്രമശൈലിയും സമൂഹശൈലിയുമാണ് ഇന്ന് കൂടുതൽ പ്രാബല്യത്തിലുള്ളത്. ക്രൈസ്തവ സന്യാസവും ഇതരമതങ്ങളിലെ സന്യാസജീവിതശൈലിയും തമ്മിൽ സാധർമ്മ്യങ്ങൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും വ്യത്യസ്തതകൾ ഏറെയാണ്. ലോകത്തോടുള്ള വിരക്തി ഹൈന്ദവ-ബുദ്ധമതങ്ങളിലെ സന്യാസത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷതയാണ്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധംവരെ ലൗകിക സുഖസന്തോഷങ്ങളോടുള്ള വിരക്തിയായിരുന്നു ക്രൈസ്തവസന്യാസത്തിന്റെയും ഊന്നൽ.

ക്രിസ്തുവിനെ അടുത്തനുകരിക്കുന്നവർക്ക് ലൗകിക സുഖങ്ങളിൽ മുഴുകി ജീവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന ബോദ്ധ്യമാണ് ഈ ചിന്തയ്ക്കു പിന്നിലുള്ളത്. പിന്നീട് സന്യാസസമർപ്പണത്തിന്റെ സുവിശേഷാനുസൃതമുള്ള സ്വഭാവം തേടിയുള്ള നവീകരണ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി സുഖസന്തോഷങ്ങളോടുള്ള വിരക്തിയോടൊപ്പം ദൈവത്തോടും ദൈവരാജ്യത്തോടുമുള്ള അർപ്പണത്തിനും ക്രൈസ്തവ സന്യാസം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിത്തുടങ്ങി. ദൈവഹിതമനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു തീവ്രമായ ശൈലിയായി ഇന്ന് ക്രൈസ്തവ സന്യാസ സമർപ്പണം വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

ക്രിസ്തുവാണ് സന്യാസസമർപ്പണജീവിതത്തിൽ സമർപ്പിതർക്ക് മാതൃക. അവിടുന്ന് ഭക്ഷിക്കുന്നവനും പാനംചെയ്യുന്നവനുമായി വന്നു. എന്നാൽ ദരിദ്രനായി ജീവിക്കുകയും ദരിദ്രരോട് സഹവസിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുന്ന് പിതാവിന്റെ ഹിതം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുകയും ബ്രഹ്മചാരിയായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവഹിതത്തോടുള്ള പൂർണ്ണ വിധേയത്വത്തിലായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം. ഇപ്രകാരം അനുസരണം, ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം എന്നീ സുകൃതങ്ങൾ വ്രതമായി സ്വീകരിച്ച് ആശ്രമങ്ങളിലോ സന്യാസഭവനങ്ങളിലോ ജീവിക്കുന്നവരെയാണ് ക്രൈസ്തവസഭ വിശേഷിച്ചും കത്തോലിക്കാസഭ സന്യസ്തരെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. സമർപ്പിതജീവിതക്കാരെന്നും അവർ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. മലമുകളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ജനങ്ങളോടു ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുകയും പാപികളെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കുകയും ശിശുക്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും എല്ലാവർക്കും നന്മചെയ്യുകയും തന്നെ അയച്ച പിതാവിന്റെ അഭീഷ്ടം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുശൈലിയാകണം സന്യസ്തരുടേതെന്ന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻകൗൺസിൽ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു (തിരുസഭ 46).

സമർപ്പിതജീവിതക്കാരായ ഓരോ സന്യാസസമൂഹത്തിനും അതിന്റേതായ സവിശേഷവരം (Charism) ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ സമൂഹത്തിന്റെയും സ്ഥാപകരാണ് ഈ കാരിസം കണ്ടെത്തുന്നത്. അനുയായികൾ അതു സ്വീകരിച്ച് ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ സന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെയും കാരിസങ്ങൾ ക്രിസ്തു പ്രസംഗിക്കുകയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത സുവിശേഷമൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കും. സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം, വിശ്വാസപരിശീലനം, കാരുണ്യപ്രവർത്തനം, കുടുംബപ്രേഷിതത്വം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരശുശ്രൂഷ, അനാഥരുടെ സംരക്ഷണം ഇങ്ങനെയുള്ള സവിശേഷവരങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ കാരിസമായി സ്വീകരിച്ച് ജീവിക്കുന്ന അനേകം സമർപ്പിതരുടെ സമൂഹങ്ങൾ സഭയിൽ പ്രവർത്തനനിരതമാണ്. പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നു. സന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ പ്രവർത്തന ങ്ങളിലൂടെയാണ് സഭയുടെ സ്നേഹസാക്ഷ്യം വളരെയേറെ പ്രാവർത്തികമാകുന്നത്. സഭയിൽ സുവിശേഷമുല്യങ്ങൾ ശോഷണമില്ലാതെ സജീവമാക്കി നിലനിർത്തുന്ന വലിയ സാക്ഷ്യങ്ങൾ

സമർപ്പിതർ നല്കുന്നതിനാലാണ് സഭയിൽ സമർപ്പിതർക്ക് സവിശേഷമായ സ്ഥാനമുണ്ട് എന്ന് രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത് (തിരുസഭ 43, സന്യാസജീവിതം 1).

വൈദികരുടേതായ സമർപ്പിത സമൂഹങ്ങളുണ്ട്; ബ്രഹ്മചാരികളായ അവൈദികരുടെ സന്യാസസമൂഹങ്ങളുണ്ട്; സ്ത്രീകളുടെ സമർപ്പിതസമൂഹങ്ങളുമുണ്ട്. ഏകസ്ഥരും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മചര്യജീവിതം നയിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരുടെയും സ്ത്രീകളുടേതുമായ ജീവിതാന്തസ്സുകളും കത്തോലിക്കാ സഭയിലുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി തങ്ങളുടെ സമർപ്പിതജീവിതത്തെ നവീകരിക്കാനുള്ള കർമ്മപരിപാടികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. എല്ലാ സമർപ്പിതരുടെയും ജീവിതലക്ഷ്യം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വവും തങ്ങളുടെതന്നെ വിശുദ്ധീകരണവും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയും സകലജനങ്ങളുടെയും സുസ്ഥിതിയുമാണ്.

സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വൈദികശുശ്രൂഷ ഒരു ആവശ്യഘടകമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇന്നും സന്യാസത്തിന് പൗരോഹിത്യം ആവശ്യഘടകമല്ല. പുരുഷന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ബഹുഭൂരിപക്ഷം സമർപ്പിതസമൂഹങ്ങളിലും വൈദികരാണ് അംഗങ്ങളിൽ ഏറെയും എന്നതിനാൽ സന്യാസികൾ വൈദികരായിരിക്കണമെന്നുള്ള ചിന്ത സഭാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ട്. അതിനാൽതന്നെ വൈദികരല്ലാത്ത സന്യാസ സഹോദരങ്ങൾക്ക് എന്തോ കുറവുണ്ടെന്ന മട്ടിൽ ചിന്തിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. സമർപ്പിതജീവിതത്തിൽ എല്ലാ സന്യസ്തരും വൈദികരും അവൈദികരും തുല്യരാണെന്ന ചിന്ത നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് വൈദികരെപ്പോലും സഹോദരൻ എന്നുമാത്രം വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പതിവാണ് ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾക്കുള്ളത്. അവയിൽ പലരും അവൈദികരായ തങ്ങളുടെ സമൂഹാംഗങ്ങളെ ഉന്നതാധികാരികളായും തെരഞ്ഞെടുക്കാറുണ്ട്. കപ്പൂച്ചിൻ സഭയിലും ഫ്രാൻസിസ്കൻ മൂന്നാംസഭയിലും അപ്രകാരമുള്ള സഹോദരന്മാർ Minister General-മാരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവൈദികരായ സന്യാസസഹോദരന്മാർ വൈദികരായ സന്യസ്തരെപ്പോലെ തന്നെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെ തീവ്രമായി അനുകരിക്കുകയും തങ്ങളുടെ ജീവിതങ്ങളെ സ്നേഹസാക്ഷ്യമായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. പൗരോഹിത്യവരം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവർ വിശുദ്ധ കുർബാനയും മററു കൂദാശകളും പരികർമ്മം ചെയ്യുന്നില്ല. അജപാലകരായ വൈദികരോടും സമർപ്പിതരായ സന്യാസിനികളോടും അല്മായ ജനത്തോടും സഹകരിച്ച് അജപാലനപ്രവർത്തനങ്ങളിലും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിലും വ്യാപൃതരാകുന്നവരാണ് നമ്മുടെ സഭയിലെ സമർപ്പിതരായ അവൈദിക സഹോദരന്മാർ.

സീറോമലബാർസഭ സമർപ്പിതദൈവവിളിയുടെ ഏററവും വളക്കൂറുള്ള മണ്ണായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ സഭയിൽനിന്ന് സമർപ്പിതദൈവവിളി സ്വീകരിച്ച ഏകദേശം അയ്യായിരത്തോളം സന്യാസവൈദികരും മുപ്പത്തിമുവായിരത്തോളം സന്യാസിനികളും

നൂറ്റിഎഴുപതോളം സന്യാസസഹോദരന്മാരും ഇപ്പോഴുണ്ട്. എന്നാൽ അടുത്തകാലങ്ങളിൽ നമുക്ക് സമർപ്പിതദൈവവിളിയിൽ കാര്യമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുടുംബമാണ് എല്ലാ വിളികളിലേക്കുമുള്ള മക്കളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. കുടുംബം നേരിടുന്ന ഏത് പ്രതിസന്ധികളും ദൈവവിളികളെ സ്വാധീനിക്കും. കുട്ടികളുടെ എണ്ണത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ഭീതിതമായ കുറവ് കണ്ടില്ലെന്ന് നടിക്കരുത്. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സോഷ്യൽ മീഡിയകളിലും കുടുംബസദസ്സുകളിലും സമർപ്പിതരെ അകാരണമായി പരിഹസിക്കുകയും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതും സമർപ്പിതദൈവവിളി സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം കുറയുന്നതിനു കാരണമാകുന്നു.

വൈദികരും വിശ്വാസപരിശീലകരും സമർപ്പിതജീവിതത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ വിശ്വാസസമൂഹത്തെ പൊതുവായും കുഞ്ഞുങ്ങളെ പ്രത്യേകമായും പഠിപ്പിക്കുകയും ദൈവവിളികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. മാതാപിതാക്കൾ മക്കളെ ക്രിസ്തീയ പുണ്യങ്ങളിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ട് അവരിൽ സമർപ്പിത ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള വിളി പരിപോഷിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ സമർപ്പിതർക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിത മാതൃകവഴി മറ്റുള്ളവരെ സമർപ്പിത ജീവിതത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനും സാധിക്കണം.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻകൗൺസിൽ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ സ്ഥിരവും വിനീതവുമായ വിശ്വസ്തതയോടെ ദൈവത്തിന് അർപ്പിതമായ ജീവിതം നയിക്കുകയും ക്രിസ്തുവിന്റെ മണവാട്ടിയായ തിരുസഭയ്ക്ക് അലങ്കാരമെന്നവണ്ണം വിരാജിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആശ്രമങ്ങൾ, വിദ്യാലയങ്ങൾ, മിഷൻരംഗങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിൽ സകലജനതയെയും വിവിധതരത്തിൽ ഉദാരമായി സേവിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ത്രീപുരുഷൻമാരെയും സഹോദരീസഹോദരൻമാരെയും സന്യാസിനിസന്യാസികളെയും നമുക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യാം (തിരുസഭ 46). സമർപ്പിതവർഷത്തിൽ സന്യസ്തരായ നമ്മുടെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷകളോടൊപ്പം സഭാമക്കൾ എല്ലാവരുടെയും ശുശ്രൂഷകൾ നവീകരിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടയാകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈശോയിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം,

കർദ്ദിനാൾ ജോർജ്ജ് ആലഞ്ചേരി

സീറോ മലബാർ സഭയുടെ മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പ്

കാക്കനാട് മൗ ˘ സെന്റ് തോമസ്സിലുള്ള മേജർ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ കാര്യാലയ ത്തിൽ നിന്ന്
2014-ാം ആ ˘ നവംബർ മാസം 23 -ാം തിയതി നൽകപ്പെട്ടത്.